

Sygn. akt III K 88/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2021r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze III Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący Sędzia Robert Bednarczyk

Sędzia Karin Kot

Ławnicy Barbara Cisek Roman Czarnecki, Szymon Wyszyński

Protokolant Patrycja Kulig

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Marka Gorzkowicza

po rozpoznaniu w dniach: 13.01.2021r., 18.03.2021r., 26.05.2021r., 06.07.2021r.

sprawy karnej

D. W. (1) ur. (...) w L.

syna K. i D. z domu J.

oskarżonego o to, że:

1. Nocą, na 2 czerwca 2019r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. S. (1) , to jest przewidując możliwość popełnienia tego czynu i godząc się na to, oddał w jego kierunku co najmniej jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zejście pokrzywdzonego z toru lotu pocisku

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

2. nocą, na 2 czerwca 2019r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia P. L., to jest przewidując możliwość popełnienia tego czynu i godząc się na to, oddał w jego kierunku dwa strzały z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M., trafiając pokrzywdzonego w okolice prawego podudzia i powodując tym samym obrażenia ciała w postaci rany szarpanej na przednio-bocznej powierzchni podudzia, co skutkowało naruszeniem czynności narządu jego organizmu na okres poniżej dni siedmiu, narażając jednocześnie wyżej opisanym działaniem znajdujących w pobliżu D. W. (2), P. M., S. W. i A. W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w związku z art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

3. nocą, na 2 czerwca 2019 r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia D. D. (2), to jest przewidując możliwość popełnienia tego czynu i godząc się na to, oddał w jego kierunku strzał z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zejście pokrzywdzonego z toru lotu pocisku, trafiając w ścianę obiektu przed którym przemieszczał się pokrzywdzony

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk.

4. w miejscu i czasie jak w punkcie 3 posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną samopowtarzalną bliżej nieokreślonej marki wraz z amunicją w postaci co najmniej 4 sztuk naboji kalibru 9x18 M.,

tj. o czyn z art.263 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego D. W. (1) za winnego tego, że nocą, na 2 czerwca 2019 r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem bezpośrednim naraził M. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że oddał w jego stronę jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego, strzelającego amunicją kalibru 9x18 M., to jest przestępstwa z art.160 § 1 k.k.

II. uznaje oskarżonego D. W. (1) za winnego tego, że nocą, na 2 czerwca 2019r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem bezpośrednim naraził P. L., D. W. (2), P. M., S. W. i A. W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że oddał w ich stronę jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego, strzelającego amunicją kalibru 9x18 M. trafiając nieumyślnie, po zrykoszetowaniu pocisku, pokrzywdzonego P. L. w okolice prawego podudzia i nieumyślnie powodując u niego tym samym obrażenia ciała w postaci rany szarpanej na przednio-bocznej powierzchni podudzia, co skutkowało naruszeniem czynności narządu jego organizmu na okres poniżej dni siedmiu, to jest przestępstwa z art.160 § 1 kk i art.157 § 3 kk w zw. z art. 11 §2kk

III. uznaje oskarżonego D. W. (1) za winnego tego, że nocą, na 2 czerwca 2019 r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem bezpośrednim naraził D. D. (2) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że oddał w jego stronę jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M., to jest przestępstwa z art.160 § 1 kk,

IV. na podstawie art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk za pozostające w ciągu przestępstwa, opisane w punktach I, II i III części rozstrzygającej wyroku wymierza oskarżonemu D. W. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

V. uznaje oskarżonego D. W. (1) za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 263§2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu D. W. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 3 czerwca 2019r. godz. 12.00 do dnia 1 października 2019r. godz. 15.59,

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. W. (1) na rzecz pokrzywdzonego P. L. za czyn opisany w pkt II części rozstrzygającej wyroku zadośćuczynienie w kwocie 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych,

IX. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych, opisanych na karcie 581 akt sprawy;

X. zasądza od oskarżonego D. W. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. L. kwotę 2520 złotych.

XI. zasądza od oskarżonego D. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierza mu opłatę w kwocie 300 zł.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 88/20	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. W. (1)	1. że nocą, na 2 czerwca 2019 r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem bezpośrednim naraził M. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że oddał w jego stronę jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego,	

strzelającego amunicją kalibru 9x18 M.,.

2. nocą, na 2 czerwca 2019r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem bezpośrednim naraził P. L., D. W. (2), P. M., S. W. i A. W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że oddał w ich stronę jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego, strzelającego amunicją kalibru 9x18 M. trafiając nieumyślnie, po zrykoszetowaniu pocisku, pokrzywdzonego P. L. w okolice prawego podudzia i nieumyślnie powodując u niego tym samym obrażenia ciała w postaci rany szarpanej na przednio-bocznej powierzchni podudzia, co skutkowało naruszeniem czynności narządu jego organizmu na okres poniżej dni siedmiu,

3. nocą, na 2 czerwca 2019 r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem bezpośrednim naraził D. D. (2) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że oddał w jego stronę jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M.

		4. nocą, na 2 czerwca 2019r. w B. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną samopowtarzalną bliżej nieokreślonej marki wraz z amunicją w postaci co najmniej 4 sztuk naboju kalibru 9x18 M.,	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. posiadanie przez oskarżonego broni palnej samopowtarzalnej z amunicją 2. brak zezwolenia na posiadanie broni 3. pobyt D. W. (1) w lokalu Imperium w B. nocą na 2 czerwca 2019r. 4. spór oskarżonego z ochroniarzami lokalu i nakaz opuszczenia dyskoteki 5. interwencja ochroniarzy na zewnątrz lokalu 6. oddanie przez oskarżonego wystrzałów z broni palnej w stronę M. S. (1), P. L., D. W. (2), P. M., S. W., A. W. i D. D. (2) 7. zranienie P. L. po zrykoszetowaniu pocisku 8. obrażenia ciała P. L. 9. uprzednia karalność oskarżonego	Opinie biegłych W. G. i D. D. (3), zapis monitoringu i protokół oględzin protokół eksperymentu procesowego protokół oględzin miejsca wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) zeznania świadków: P. L. M. Z. D. D. (2) M. S. (1) D. W. (2) J. C. M. S. (2) P. M. wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) zeznania świadków: P. L.	672-674, 450-459,482-483, 348-367 33-41, 105-106, 240-250, 254 381-401 107-108a, 407-409, 134-136, 466-467 671-672 671-672 674-675 675-676 676 676 677 695-696 696 544 671-672 674-675 675-676 676	

M. Z.	676
D. D. (2)	677
M. S. (1)	695-696
D. W. (2)	696
J. C.	671-672
M. S. (2)	674-675
wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1)	675-676 676
zeznania świadków: P. L.	676
M. Z.	677
D. D. (2)	695-696
M. S. (1)	696
D. W. (2)	671-672
J. C.	674-675
M. S. (2)	675-676
wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1)	675-676 676
zeznania świadków: P. L.	676
M. Z.	677
D. D. (2)	695-696
M. S. (1)	696
D. W. (2)	381-401
J. C.	33-41, 105-106, 240-250, 254
M. S. (2)	107-108a, 407-409, 134-136, 466-467
protokół eksperymentu procesowego	674-675
zapis monitoringu i protokół oględzin	676
protokół oględzin miejsca	676
zeznania świadków P. L.	677

	D. D. (2) M. S. (1) D. W. (2) Opinie biegłych W. G. i D. D. (3), Protokół oględzin ciała i dokumentacja medyczna Opinia biegłego lekarza Protokół oględzin ciała i dokumentacja medyczna Opinia biegłego lekarza Dane o karalności Odpisy wyroków	672-674, 450-459,482-483, 348-367 47-49, 72 197 47-49, 72 197 301-303, 504, 553-554 420, 422-424, 505	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. W. (1)	1. nocą, na 2 czerwca 2019r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. S. (1) , to jest przewidując możliwość popełnienia tego czynu i godząc się na to, oddał w jego kierunku co najmniej jeden strzał z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zejście pokrzywdzonego z toru lotu pocisku	

2. nocą, na 2 czerwca 2019r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia P. L., to jest przewidując możliwość popełnienia tego czynu i godząc się na to, oddał w jego kierunku dwa strzały z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M., trafiając pokrzywdzonego w okolice prawego podudzia i powodując tym samym obrażenia ciała w postaci rany szarpanej na przednio-bocznej powierzchni podudzia, co skutkowało naruszeniem czynności narządu jego organizmu na okres poniżej dni siedmiu, narażając jednocześnie wyżej opisanym działaniem znajdujących w pobliżu D. W. (2), P. M., S. W. i A. W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;

3. nocą, na 2 czerwca 2019 r. w B. na parkingu lokalu (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia D. D. (2), to jest przewidując możliwość popełnienia tego czynu i godząc się na to, oddał w jego kierunku strzał z pistoletu samopowtarzalnego strzelającego amunicją kalibru 9x18 M. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na

		zejście pokrzywdzonego z toru lotu pocisku, trafiając w ścianę obiektu przed którym przemieszczał się pokrzywdzony	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Brak zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonych oraz innych osób	Opinie biegłych W. G. i D. D. (3), zapis monitoringu i protokół oględzin protokół oględzin miejsca Wyjaśnienia D. W. (1)	672-674, 450-459,482-483, 348-367 33-41, 105-106, 240-250, 254 107-108a, 407-409, 134-136, 466-467 671-672	
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1, 2 3, 4, 5, 6 7,8,9	Opinie biegłych W. G. i D. D. (3), zapis monitoringu i protokół oględzin protokół eksperymentu procesowego protokół oględzin miejsca wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) zeznania świadków: P. L.	W świetle wskazanych w rubryce obok dowodów fakt posiadania przez D. W. (1) broni palnej na ostrą amunicję jest okolicznością bezsporną. Wszystkie dowody, o jakich mowa korespondują ze sobą, co dotyczy nie tylko poprawnie sporządzonych protokołów oględzin, miarodajnych i wolnych od opisanych w art. 201 kpk opinii biegłych, ale i wyjaśnień oskarżonego.	

D. D. (2)	D. W. (1) nie negował bowiem faktu posiadania opisanej w zarzucie broni, kwestionował natomiast swoją świadomość co do tego, że nie jest to tak zwany „straszak”. W tym zakresie jego wyjaśnienia nie są prawdziwe, zaś tok rozumowania przedstawiony jest w tej materii poniżej. Poza sporem jest również i to, że oskarżony nie dysponował niezbędnym pozwoleniem na posiadanie broni, bo i tę okoliczność oskarżony przyznał. W ocenie Sądu D. W. (1) nie miał powodu do podawania w opisywanym zakresie nieprawdy a jako że jego relacja koresponduje z pozostałymi dowodami, to jest ona wiarygodna.
M. S. (1)	
D. W. (2)	
J. C.	
M. S. (2)	
protokół eksperymentu procesowego	
zapis monitoringu i protokół oględzin	
protokół oględzin miejsca	
zeznania świadków P. L.	
D. D. (2)	
M. S. (1)	
D. W. (2)	
Opinie biegłych W. G. i D. D. (3),	
Protokół oględzin ciała i dokumentacja medyczna	Bezsporne są okoliczności w zakresie tego, że oskarżony wraz z towarzyszącymi mu osobami przebywał krytycznej nocy w lokalu Imperium, że wewnątrz dyskoteki doszło do scysji, jaka kontynuowana była na zewnątrz oraz że w jej trakcie oskarżony oddał cztery strzały z posiadanej broni palnej. Równie bezsporne jest i to, że w trakcie oddawania strzałów w pobliżu znajdowali się D. W. (2), P. M., S. W., A. W., D. D. (2), M. S. (1) i P. L.. Elementy te nie tylko zostały przez oskarżonego przyznane, lecz także potwierdzone przez wszystkich
Opinia biegłego lekarza	
Protokół oględzin ciała i dokumentacja medyczna	
Opinia biegłego lekarza	
Dane o karalności	
Odpisy wyroków	

przesłuchanych świadków- z wyłączeniem P. M., który z powodu nadużycia alkoholu zdarzeń nie pamiętał oraz S. i A. W., którzy skorzystali przed Sądem z prawa do odmowy złożenia zeznań. Żadna z przesłuchanych osób nie miała przy tym powodu do podawania w powyższym zakresie nieprawdziwych zeznań, co jednak- podobnie jak w przypadku relacji oskarżonego nie oznacza, że Sąd dał wiarę wszystkim zeznaniom w całości. Waler pełnej wiarygodności przydać należy twierdzeniom, D. D. (2), M. S. (1) i D. W. (2) P. L.. Ich relacje korespondują bowiem ze sobą w sposób odpowiedni do dynamiki i krótkotrwałości zdarzenia, odpowiadają one również zapisowi z monitoringu. Świadkowie ci nie znali oskarżonego, nie mieli zatem powodu do nieprawdziwego obciążania go, wyraźnie starali się w swoich zeznaniach rozróżnić wiedzę od domniemań i złożyli relacje zgodne z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego. To ostatnie spostrzeżenie dotyczy poruszanego przez oskarżonego i J. C. wątku bezpodstawnego ataku ze strony ochroniarzy zarówno wewnątrz lokalu, jak i poza nim. W ocenie Sądu działania takie byłyby zupełnie

nieracjonalne choćby z tego powodu, że w istotny sposób ograniczyłyby klientelę lokalu. Wszak nieuzasadniony atak ochroniarzy dyskoteki bez wątpienia zostałby nagłośniony w mediach społecznościowych i niewątpliwie spowodowałby odstępianie potencjalnych klientów od wizyt w nim. Z tych powodów Sąd uznał za wiarygodne te stwierdzenia świadków, o których mowa, z jakich wynika że to towarzyszące oskarżonemu osoby wszczęły niepokój w dyskotece, skutkiem czego zostały z niej wyproszone. Zdarzenie, mające postać oddawania strzałów przed pomieszczeniem dyskoteki było jednak krótkotrwałe i niezwykle dynamiczne. Z pewnością zatem percepcja szczegółów tegoż zajścia była utrudniona, zaś przedstawiane relacje podlegały z powyższych powodów zniekształceniu. Dotyczy to w szczególności twierdzeń M. S. (1) który stwierdził, że jeden z napastników oddał celowany w głowę strzał. Świadek poczuł pieczenie twarzy i wnioskował, że strzał oddany został z broni gazowej. Na gruncie zebranych w sprawie dowodów nie sposób ustalić, by ktokolwiek strzelał do świadka z broni gazowej, nie ma również dowodu wskazującego, że strzał ów – celowany w

głowę- oddał oskarżony. Tak jak w przypadku P. L. pokrzywdzony, o którym mowa z uwagi na dynamikę zdarzenia nie był w stanie dostrzec, czy istotnie broń oskarżonego skierowana była na niego, czy też tylko w jego stronę. Na prawdzie polegają w ocenie Sądu zeznania M. S. (2), który potwierdził istnienie zarówno w budynku, jak i poza nim zamieszania o nieznaną genezę. Oceniał je jako niegroźne, pomimo użycia przez nieznaną mu osoby gazu. Świadek, jak twierdził przez przypadek także został tymże gazem potraktowany, skutkiem czego nie zdołał precyzyjnie odtworzyć zdarzeń mających postać strzelania. Równie wiarygodną relację złożył i P. M., który jednak wskutek nadużycia alkoholu przebiegu zajścia nie pamiętał.

Wszystkie te dowody korespondują ze sobą, zaś okoliczności z nich wynikające mają charakter bezspornych. Opinie biegłych spełniają wymogi, o jakich mowa w art. 200 § 2 kpk i wolne są od uchybień, o jakich mowa w art. 7 kpk. W pełni wiarygodne są również dokumenty lekarskie, karta karna i odpisy wyroków skazujących, bowiem nie istnieje żadna okoliczność, mogąca choć

		w części podważyć ich miarodajność.	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1, 2 3, 4, 5, 6	Wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) Wyjaśnienia oskarżonego, zeznania J. C.	Podstawową kwestią, jaka wpływa na odpowiedzialność karna oskarżonego jest jego świadomość co do rodzaju posiadanej i użytej broni. D. W. (1) zaprzeczył, aby wiedział że jest to broń na ostrą amunicję, lecz w ocenie Sądu negacja ta nie odpowiada prawdzie. Oskarżony wyjaśnił bowiem, że broń tę nabył za pośrednictwem internetu i był przekonany, że to tzw. „straszak”. Ta jego wypowiedź pozostaje w tak rażącej sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego, że już tylko z tej przyczyny nie może być uznana za wiarygodną. Faktem znanym powszechnie jest bowiem to, że wartość broni na ostrą amunicję jest wielokrotnie wyższa, niż wartość powszechnie dostępnej broni hukowej. Z kolei wykluczonym jest, by ktokolwiek oferował w internecie bron, na posiadanie	

której potrzebne jest zezwolenie i zbył ja osobie, która zezwolenia takiego nie ma. Z oczywistych powodów zbywca takiego przedmiotu narażałby się na odpowiedzialność karna, co wprost wyklucza możliwość umawiania takiej transakcji przez internet. Ów zbywca nie miał przy tym żadnego interesu, aby oskarżonego wprowadzić w błąd co do rodzaju oferowanej mu broni a poza tym takie jego działanie pozbawione byłoby racjonalności. Oznacza to, że oskarżony nabył posiadana broń ze świadomością wszystkich jej cech lub też sam dokonał przeróbki pistoletu gazowego na broń ostrą, bo w świetle opinii biegłych przeróbka taka była wysoce prawdopodobna. Kolejnym elementem, świadczącym za pełną wiedzą oskarżonego co do rzeczywistych cech użytej przezeń broni jest zachowanie się D. W. (1) po zdarzeniu. Wedle jego wiarygodnych twierdzeń po odjeździe spod dyskoteki Imperium oskarżony broń tę wyrzucił. Skoro w jego świadomości była to broń hukowa a jej użycie miało być motywowane wolą obrony grona znajomych przed nieuzasadnionym atakiem ze strony ochroniarzy, to poozbywanie się pistoletu nie było niczym uzasadnione. Miało ono

natomiast sens jedynie w przypadku wiedzy o jego cechach. Oskarżony bowiem miał pełną świadomość o możliwym wszczęciu postępowania karnego a jako posiadacz broni palnej bez wymaganego zezwolenia z pewnością obawiał się odpowiedzialności karnej. Podnieść przy tym należy i to, że D. W. (1) wyjaśnił, że podczas oddawania strzałów lufę pistoletu kierował ku ziemi. Brak jest dowodu, kwestionującego prawdziwość tego fragmentu jego wypowiedzi. Gdyby jednak był on pewny, jak twierdził, że posiada i używa broni hukowej, to w ocenie Sądu nie istniałby żaden powód do mierzenia takiej broni w ziemię.

Nie są prawdziwe te wypowiedzi oskarżonego oraz J. C., w jakich powołali się oni na potrzebę obrony kręgu znajomych osób przez nieuzasadnionym atakiem ze strony ochroniarzy dyskoteki Imperium. Była już mowa o tym, że taki atak nie tylko nie byłby działaniem racjonalnym, lecz także szkodliwym z punktu widzenia generowania zysków z prowadzenia lokalu, zaś świadkowie, o których mowa wyżej zaprzeczyli, by taka sytuacja miała miejsce. Nie została ona również uwidoczniiona na monitoring. Co

równie istotne, żadna z osób towarzyszących oskarżonemu nie powołała się na jakiegokolwiek zagrożenie. M. S. (2) istnieniu takiego zagrożenia wprost zaprzeczył, P. M. zdarzenia nie pamiętał, gdyż w jego trakcie był głęboko nietrzeźwy. Wskazać przy tym należy, że ten ostatni z pewnością pamiętałby swój strach przed ochroniarzami, gdyby istotnie został przez nich tak brutalnie, jak opisał to oskarżony i J. C. zaatakowany. Co znamienne, ani J. C., ani też D. W. (1) także nie byli, w świetle swoich wypowiedzi atakowani. Skoro zatem nikt zaatakowany nie został, to wniosek o braku takiego zachowania ochroniarzy jawi się jako oczywisty. Zrozumiałym jest przy tym i to, że ani oskarżony, ani też żadna z towarzyszących mu osób nie potwierdzili nagannego zachowania podczas opuszczania dyskoteki, bo mogłoby to te osoby narazić na odpowiedzialność z tego tytułu. Nie miała przy tym miejsca sytuacja uszkodzenia samochodu przy użyciu kija, nie została ona bowiem zarejestrowana na monitoringu, zaś J. C.-rzekomy pokrzywdzony tą sytuacją nie zgłosił jej organom ścigania.

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	V	D. W. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony bezspornie posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palna w postaci pistoletu, strzelającego ostrą amunicją. D. W. (1) okoliczności tej nie przeczył, negował jedynie swoją wiedzę o rzeczywistych właściwościach posiadanej broni. W świetle zawartych wyżej rozważań negacja ta nie odpowiada prawdzie a co za tym idzie sprawca wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 263§2 kk			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I, II, III	D. W. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

W ocenie Sądu istnieją na gruncie przedmiotowej sprawy dwa niezależne od siebie powody, dla których nie jest możliwa akceptacja zawartej w akcie oskarżenia tezy o usiłowaniu zabójstwa. Pierwszy z nich, to powinność zastosowania konstrukcji dobrowolnego odstąpienia. Przyjmując nawet, sprzecznie z art. 5 § 2 kpk, o czym mowa niżej, że D. W. (1) zamierzał pozbawić życia wszystkie wskazane w akcie oskarżenia osoby a swoimi działaniami w każdym przypadku bezpośrednio ku temu zmierzał podnieść należy, że bezspornie skutku w postaci śmierci człowieka nie osiągnął. Bez wątpienia o sytuacji tej wiedział, znajdował się bowiem w niewielkiej odległości od pokrzywdzonych i widział, że oddawane strzały nie doprowadziły nie tylko do śmierci tych osób, ale i do żadnych widocznych oznak zranienia istotnych dla życia części ciała, jak głowa czy klatka piersiowa. Nie istniała przy tym żadna przyczyna, jaka obiektywnie uniemożliwiłaby mu lub choćby w znaczny sposób utrudniła realizację założonego celu, o ile cel taki istotnie istniał. Jednoznacznym w tej materii dowodem na to jest fakt kontynuowania strzałów, oddawanych jednak każdorazowo w

inną stronę. Oznacza to, że nawet gdyby D. W. (1) działał w zamiarze dokonania zabójstwa każdego z pokrzywdzonych, to po oddaniu pojedynczego, niecelnego strzału zamiar ó był przez sprawcę porzucany, oskarżony podejmował zamiar zabójstwa innej osoby, który również porzucił. Taka sekwencja trwała do chwili, gdy oskarżony zaprzestał strzelania i oddalił się z miejsca zdarzenia. W doktrynie słusznie podniesiono, że dla oceny czy doszło do zakończenia usiłowania nie należy ograniczać się do planu sprawcy, ale dodatkowo uwzględniać trzeba sytuację faktyczną zastaną przez sprawcę w chwili zakończenia zamierzonych czynności i przyjmuje. Jeśli zatem sprawca świadom nieefektywności dotychczasowych czynności (np. niecelny strzał) widzi jednak możliwość skutecznego działania mającego prowadzić do dokonania (np. ponowić strzał) jednakże nie kontynuuje zamachu na dobro prawne, to wówczas mamy do czynienia z odstąpieniem od usiłowania, o którym mowa w art. 15 § 1 k.k. (A. Wąsek ibidem, s. 211; zob. też J. Giezek w: J. Giezek red. Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2012, s. 135).

Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie a skoro tak, to instytucja dobrowolnego odstąpienia eliminuje możliwość przypisania oskarżonemu usiłowania zabójstwa. Nie sposób w tej materii nie dostrzec tego, że w treści zarzutu nr 2 nie znalazł się opis przyczyny, z powodu której oskarżony nie zrealizował zamiaru pozbawienia życia P. L., zaś w zarzutach nr 1 i 3 wskazane zostało, że powodem tym było zejście pokrzywdzonych z linii strzału. Z podstawowych praw fizyki wynika, że owo zejście byłoby niemożliwe w chwili oddawania strzałów co oznacza, że i w tych przypadkach powód braku realizacji zamiaru zabójstwa pozostaje nieznany. Jedyna w tej sytuacji możliwa do akceptacji przyczyna to dobrowolne odstąpienie. Drugim powodem możliwość, o jakiej mowa eliminującym jest zasada, wyrażona w art. 5 § 2 kpk. Kluczowym elementem jest w tej materii ustalenie, czy oskarżony bezpośrednio przed oddawaniem poszczególnych wystrzałów celował w konkretną osobę lub grupę osób, czy też, jak sam utrzymywał, do nikogo z broni nie mierzył. Z miarodajnej i niekwestionowanej opinii biegłego z zakresu medycyny, jak również

z posiadających te same walory opinii biegłych z zakresu broni palnej wynika, że obrażenia ciała, jakich doznał P. L. powstały po zrykoszetowaniu pocisku od podłoża. Oznacza to, że ów pocisk utrafił w chodnik, odbił się i po rozpołowieniu utkwił w nodze pokrzywdzonego. Wobec braku na tę okoliczność żadnych innych dowodów stwierdzić należy, że oddając ten strzał sprawca nie mierzył do pokrzywdzonego a lufę broni kierował ku podłożu. Podobna sytuacja zachodzi w odniesieniu do zarzutu nr 3. Jak zostało wskazane, nie jest możliwe aby pokrzywdzony zszedł z linii strzału w chwili wystrzelenia co oznacza, że musiał to uczynić wcześniej. Skoro jednak tak, to nie można skutecznie wywodzić, ażeby oskarżony mierzył broń do D. D. (2). Jeśli natomiast w chwili wystrzału broń swoją kierował obok niego, to nie sposób przypisać mu ani woli, ani nawet godzenia się na spowodowanie śmierci. W odniesieniu do zarzutu nr 2 brak jest możliwości dokonania w omawianym zakresie jakichkolwiek ustaleń faktycznych. Biegli z zakresu broni palnej zgodnie przyznali w toku rozprawy głównej, że analiza zabranego materiału dowodowego,

w tym zapisów z monitoringu wyklucza możliwość ustalenia, czy oskarżony w momentach oddawania strzałów celował do kogokolwiek. Trafnie podniósł Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 października 2018 r. (II AKa 258/18, LEX nr 2586675), że specyfika posługiwania się bronią palną polega na tym, że decydując się na oddanie strzału używający broni wie, iż nie ma żadnego wpływu na siłę rażenia pocisku. Jeśli więc z bliska mierzy w kierunku człowieka i strzela, to przewiduje możliwość pozbawienia go życia i godzi się z nią. Decydującego znaczenia nie ma tu możliwość przewidywania, w jaką dokładnie część ciała pocisk może trafić, bowiem w każdym niemal przypadku trafienia z broni palnej istnieje przecież wysokie prawdopodobieństwo spowodowania śmierci. Judykat ten odnosi się jednak do sytuacji, w jakiej sprawca oddał strzał z broni palnej z bliskiej odległości, celując w głowę ofiary i trafiając weń spowodował ranę postrzałową policzka osoby pokrzywdzonej. W przedmiotowej sprawie odległość oskarżonego do każdego z pokrzywdzonych była większa, żaden z oddanych strzałów nie dotarł

do ciała żadnej z ofiar bezpośrednio a na gruncie zebranych dowodów nie można w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, że D. W. (1) celował w ciało innej osoby. Oczywistym jest w ocenie Sądu, że nie istnieje również żaden dowód wykluczający istnienie u oskarżonego zamiaru dokonania trzech lub choćby jednego zabójstwa i braku jego realizacji wyłącznie dlatego, że oskarżony nie zdołał trafić w żadną z ofiar. Tej jednak wątpliwości w ocenie Sądu usunąć się nie da a oceny tej nie zmieniają subiektywne spostrzeżenia P. L. i M. S. (1), bowiem nie korespondują ona z obiektywnym materiałem w postaci zapisu z monitoringu, ani też opiniami biegłych. Skoro tak, to na kanwie art. 5 § 2 kpk Sąd wykluczył, by D. W. (1) działał z choćby ewentualnym zamiarem pozbawienia kogokolwiek życia.

Nie oznacza to jednak, że oddawanie wystrzałów z broni palnej na ostrą amunicję w ogóle nie jest w realiach sprawy przestępstwem. Jak zostało wyżej wskazane, oskarżony wiedział, jaką bronią dysponuje. Z jego wiarygodnych w tej materii wyjaśnień oraz z opinii obu biegłych z zakresu broni palnej wynika, że nie potrafił

się on posługiwać bronią palną i trywialnie rzecz ujmując był bardzo niewprawnym strzelcem. Nie budzi zatem wątpliwości- czemu dali wyraz częściowo i obaj obrońcy w końcowych wystąpieniach- że oddawanie strzałów w stronę gromadzących się przed dyskoteką osób narażało te osoby w sposób bezpośredni i realny na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Dotyczy to sytuacji, w jakiej oskarżony kierował broń nie ku żadnej osobie a ku podłozu, ścianie budynku lub nawet ku górze. Faktem znanym powszechnie jest to, że broń palna to przedmiot niezwykle niebezpieczny, zwłaszcza gdy posługuje się nim osoba ze strzelaniem nieobeznana, jak oskarżony. Siła odrzutu, działająca w chwili wystrzału wypacza kierunek, w jakim znajduje się lufa co może realnie doprowadzić do postrzelenia osoby, znajdującej się w pobliżu linii strzału. Możliwym i prawdopodobnym jest także zrykoszetowanie pocisku, co wszak w realiach sprawy miało miejsce i doprowadziło do zranienia P. L.. Ten ostatni element już sam przez się wskazuje na realność i bezpośredniość zagrożenia dla życia lub zdrowia i to nawet w sytuacji, gdy strzelający

<p>skutku na zdrowiu i życiu nie obejmuje- jak w przedmiotowej sprawie- swoim zamiarem. W ocenie Sądu uzasadnia to powinność zakwalifikowania dokonań oskarżonego jako przestępstw z art. 160 § 1 kk, zaś co do zranienia P. L.- także z art. 156 § 3 kk w warunkach kumulatywnego zbiegu przepisów.</p>			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z</p>			

<i>poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. W. (1)	IV V VI VIII	I, II, III V II	<p>W ocenie Sądu zachowania, jakich dokonał oskarżony mające postać narażenia i nieumyślnego spowodowania lekkiego uszkodzenia ciała pozostają ze sobą w ciągu, co obliguje do wymierzenia za te przestępstwa jednej kary. Okolicznościami obciążającymi są w tej materii wielość osób pokrzywdzonych, popełnienie przez sprawcę trzech różnych przestępstw, dokonanie zamachu na dwa różne dobra prawem chronione i działanie bez powodu i bez żadnego uzasadnienia. Elementy te wskazują na to, że oskarżony jest osobnikiem znacznie zdemoralizowanym, czego dobitnym przejawem jest jego uprzednia karalność. D. W. (1) z uprzednich wyroków skazujących nie wyprowadził żadnych pozytywnych wniosków, jest on sprawcą niepoprawnym i wymaga odpowiednio znacznego kresu resocjalizacji w warunkach penitencjarnych. Stopień jego winy jest przy tym, z uwagi na opisane wyżej okoliczności znaczny, co nawet przy uznanym przez</p>

ustawodawcę- poprzez granice wymiaru kary-stopnia społecznej szkodliwości takiego przestępstwa jako umiarkowany sprzeciwia się wymierzeniu kary nadmiernie łagodnej.

W odróżnieniu od popełnionych przestępstw narażenia i uszkodzenia ciała, w odniesieniu do których

Sąd nie stwierdził okoliczności łagodzących występku nielegalnego posiadania broni cechował się krótkim okresem, co w ocenie Sądu sprzeciwia się orzeczeniu kary nadmiernie surowej. Okolicznością obciążającą jest jednak to, że posiadana przez D. W. (1) broń została przez niego bezprawnie użyta. Na potrzebę odpowiedniego zaostrenia kary za ten czyn wpływa również uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa skierowane przeciwko wielu różnym rodzajowo dobrom prawem chronionym i związana z tym niepoprawność znacznie zdemoralizowanego sprawcy.

Powyższe okoliczności wpłynęły również na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności. Dodatkowym elementem, jaki sprzeciwia się potrzebie zastosowania zasady kumulacji kar jest działanie oskarżonego

w tym samym czasie, co dotyczy wszystkich popełnionych przezeń przestępstw.

D. W. (1) nieumyślnie spowodował u P. L. uszkodzenie kończyny dolnej, naruszające funkcje tego narządu na okres poniżej 7 dni. Pokrzywdzony niewątpliwie doznał z tego tytułu stosunkowo dolegliwych cierpień fizycznych oraz niewątpliwiej traumy, co jak się wydaje nie wymaga szerszego komentarza. Ograniczony zakresy doznanych następstw ogranicza jednak wymiar niezbędnego w realiach sprawy zadośćuczynienia. Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 28.03.2019r (I ACa 591/2018, LEX nr 2669469) przyznana suma pieniężna tytułem zadośćuczynienia ma stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej mający ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek doznanego wypadku. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy trzeba wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, a więc nie tylko procent uszczerbku na zdrowiu, lecz także intensywność cierpień i czas ich trwania

			<p>oraz nieodwracalność następstw wypadku, konieczność korzystania z pomocy innych osób oraz inne czynniki podobnej natury. Wysokość zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, a zatem utrzymana w granicach aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Zadośćuczynienie musi spełniać funkcję kompensacyjną, ale nie może być jednocześnie źródłem nieuzasadnionego wzbogacenia się osoby pokrzywdzonej. W ocenie Sądu kryteria te spełnia kwota 10 000 zł, bo odzwierciedla ona z jednej strony wyrządzona pokrzywdzonemu krzywdę a zatem ból fizyczny i cierpienia moralne, zaś z drugiej strony nie prowadzi ona do nieuzasadnionego wzbogacenia się P. L..</p>
<p>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	VI	I, II, IV	Zaliczenie na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania jest, stosownie do treści art. 63 § 1 kk obligatoryjne.

6. inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
7. KOsztu procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
X, XI	<p>Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowi przepis art. 627 k.p.k. Sąd nie stwierdził podstaw faktycznych, uzasadniających odstąpienie od obciążania oskarżonego tymi należnościami.</p>	
1Podpis		
Robert Bednarczyk Karin Kot		